

Liz Fenwick

*Onder de hemel
van Cornwall*

Soms vind je een thuis waar je dat het minst verwacht...

ISBN 978-90-225-7439-3

ISBN 978-94-023-0573-9 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Under a Cornish Sky*

Vertaling: Fanneke Cnossen

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | pundesign, München

Omslagbeeld: Shutterstock / Captblack76, Helen Hotson

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2015 by Liz Fenwick

All rights reserved.

© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Andrew

Men gaat niet op en neer springen en 'hoera' roepen zodra men hoort dat men een vermogen heeft gekregen; men begint zich op zijn verantwoordelijkheden te bezinnen en zakelijke besognes te overdenken; op een fundament van duurzame voldoening verrijzen serieuze zorgen, en we beheersen ons en tobben met somber gelaat over ons groot geluk.

JANE EYRE – CHARLOTTE BRONTË

Proloog

Geen erfenis is zo rijk als eerlijkheid

SHAKESPEARE

De ogen kijken naar haar en Demi lacht. Ze draait zich om naar het kind naast haar, met wie ze al de hele week speelt, maar de jongen is er niet. Het meisje dat op hen past is er evenmin, en de andere kinderen zijn ook weg. Ze is alleen met de zonneschijn en de vlinder. Die is zo mooi. Ze loopt er dichterbij, hij vliegt weg en blijft op een paarse bloem zitten. Ze kijkt om zich heen en besluit om achter de vlinder aan te gaan. Die vliegt vast dezelfde kant op als de andere. Misschien was de vlinder eigenlijk een elfje of een Cornwallse kabouter. Mama zegt dat kabouters stout zijn, net als Demi als ze haar wortels niet wil opeten.

Heel even blijft de vlinder stilletjes zitten en dan is hij weer weg. Demi probeert hem te vangen, maar dat lukt niet. Zodra ze terug is in het hotel gaat ze een vlinder voor mama tekenen.

De paarse ogen fladderen, en hup, daar gaat hij weer. Het kán niet anders of er zit een elfje op zijn rug. Op en neer gaat hij, hij rust even uit, maar vliegt dan weer verder naar het bos en de grasklokjes. Oma heeft haar alles over de grasklokjes verteld. Ze is vaker in een bos met grasklokjes geweest. Dat is waar de elfjes wonen, en ze mag nooit zonder oma of opa een bos met grasklokjes in gaan, want dan lokken de elfjes haar in de val. Oma heeft haar dat lang geleden verteld, toen ze nog heel klein was. Maar de vlinder met de paarse ogen vliegt het bos

in en Demi gaat erachteraan. Ze is nu groot, de elfjes kunnen haar niet vangen, want ze kan hard rennen.

Het pad heeft bochten en kronkels. Demi huppelt en zingt een liedje dat oma haar heeft geleerd. Dat gaat zo: ‘Grasklokje, grasklokje, wat ben je mooi. Grasklokje, grasklokje, vertel me eens zonneklaar. Grasklokje, wie gaat er van me houden? Wat is nou echt waar?’ Ze blijft staan en luistert. Zullen de grasklokjes het haar vertellen? Mama houdt van haar, oma houdt van haar, opa houdt van haar en Charlie houdt van haar. Ze heeft de grasklokjes niet nodig om te horen wat echt waar is.

Het zonlicht valt tussen de bomen door en kleurt de grond blauw en paars. Demi haalt een kleurpotlood uit haar zak en doet alsof ze de bomen en bloemen tekent. De zon staat hoog aan de hemel, haar maag knort en haar hoofd doet pijn. Ze draait rondjes en valt op de grond. De vlinder vliegt weg en dan is ze alleen.

Ze is in het elfenbos, dat weet ze zeker. Ze kan hun magie voelen.

Een vlinder vliegt voor haar langs, een seconde lang snijdt hij het zonlicht in tweeën. Demi huivert als een briesje de klokjes in beweging brengt. Zouden ze klingelen? Wat had oma ook alweer gezegd? Als je de grasklokjes hoort klingelen, gaat er iets dood. Mama zei tegen haar dat ze zulke oude fabeltjes niet meer mocht vertellen, dat ze ermee moest ophouden. Demi legt haar handen op haar oren, maar ze kan het klingelen toch nog horen. Ze staat op. De wind gaat harder waaien en ze rilt. Ze moet hier weg. Er knapt een twijgje en Demi kijkt om zich heen. Ze ziet niets dan bloemen en bomen. Ze zet het op een lopen en struikelt. Ze valt op de grond met haar handen naar voren. Pijn. Bloed. Tranen. Ze staat weer op. Ze moet doorrennen maar krijgt geen adem meer. ‘Mama!’ roept ze. Haar stem wordt meegenomen door de wind. Mama hoort haar niet roepen.

Een schaduw verduistert het pad en de angst grijpt haar bij de keel. Dat is vast de Kowres, de enge reuzin die haar volgens oma zal opeten als ze de tuin uit gaat. Oma heeft haar er een laten zien, die was in steen veranderd op de akker, vlak bij waar oma is opgegroeid.

Haar knieën, handen en hoofd doen pijn, maar ze moet aan de Kowres zien te ontsnappen. Die gaat haar opeten. Oma zegt dat Kowres dol zijn op ongehoorzame kindertjes!

De stenen Kowres doemt voor haar op. Ze rent ernaartoe, weg van de reuzin achter haar. Ze probeert zich te verstoppen, maar de reuzin krijgt haar te pakken. De Kowres heeft haar gevangen! Ze ruikt gember. Gaat de Kowres haar nu opeten? Doordat ze het grasklokje hoorde klingelen?

LENTE

*Een zoon kan berusten in de dood van zijn vader,
maar het verlies van zijn erfenis kan hem tot wanhoop drijven.*

NICCOLÒ MACHIAVELLI

De geur van kamperfoelie zweefde door het open raam naar binnen en de namiddagzon viel op de kluwen lakens. Victoria glimlachte. Ze rook nog steeds Adams aftershave. Ze trok het dekbed recht en schudde de kussens op. Allemaal goed en wel om op een luie middag seks te hebben met haar toyboy, maar het zou beslist onplezierig zijn als Charles binnen zou wandelen en haar daarop zou betrappen, en een paar minuten geleden had ze zijn auto de oprijlaan op horen rijden.

Ze haalde het groene zijden hemdjurkje van het hangertje en trok het over haar hoofd, genietend van het gevoel van de over haar tepels glijdende stof. Ze huiverde. Wat was het toch jammer dat ze naar dat feestje moesten. Charles had best nog wat langer in Londen mogen blijven, dan had ze niet alleen de middag, maar ook nog de hele avond van Adam kunnen genieten. Ze was tevreden over zijn voorde- ringen. Onroerend goed, oude huizen en seks... een en al zevende hemel.

Victoria woelde met haar vingers door haar haar. Een paar jaar ge- leden was het grijs geworden, maar niet in zo'n oude tint grijs: het glansde als gepolijst staal en het was mooi vol gebleven. Ze deed haar oorbellen in en pakte haar parelketting. Die had ze van Charles gekre- gen, voor haar vijftigste verjaardag. Ze had ze natuurlijk zelf uitgeko- zen, de kleur paste precies bij haar teint. Parels gaven je gezicht zo'n prachtige gloed. Ze raakte haar hals aan. Als je bedacht hoe vaak ze in

de zon had gezeten, gelegen en gewerkt, was haar huid door de jaren heen mooi gebleven. Daar hoefde geen plastisch chirurg aan te pas te komen.

Ze rechtte haar rug terwijl ze het slotje van het parelsnoer probeerde vast te maken, maar op puur gevoel lukte dat niet. ‘Waar heb ik mijn bril gelaten?’ zei ze hardop terwijl ze haar slaapkamer rondkeek.

‘Op je hoofd.’ Charlie stond in de deuropening. Hij droeg een donker pak dat zijn buikje niet kon verdoezelen, ondanks de uitgekiende snit.

‘Dank je. Vanwaar dat pak?’

‘Zaken.’ Hij veranderde van houding.

‘Je bent toch niet weer pensioen-af, hè?’ Het zou schitterend nieuws zijn als dat wel zo was.

‘Nee.’ Hij liep naar haar toe en pakte de parels uit haar handen. Ze liet hem begaan terwijl hij het snoer om haar hals legde. Hij had moeite met het slotje, en de lucht om haar heen rook naar zijn aftershave; ze wenste dat hij er niet zo kwistig mee was omgesprongen. Haar neus was na veertig jaar veel te gevoelig geworden voor dat luchtje. Toen het parelsnoer ten slotte veilig en wel vastzat, liet hij zijn handen op haar schouders rusten en wreef er liefkozend over. Victoria probeerde van dat gevoel te genieten, maar dat lukte niet, en toen hij haar hals kuste, zag ze in de spiegel de ergernis op haar gezicht. Ze trok het in de plooi toen Charles haar met zijn blauwe ogen aankeek.

‘Je bent nog even mooi als altijd, Tori.’

‘Dank je.’ Ze draaide zich in zijn armen om en deed zijn das goed. Hij was een brave ziel, dat moest ze niet vergeten.

‘Waar was dat feestje van de familie Smith ook alweer voor?’ vroeg Charles.

‘Een verlovingsfeest voor hun dochter.’ Ze slikte. Dat was iets wat zij nooit zouden kunnen vieren.

‘Ah, ja.’ Hij wendde zich van haar af.

‘Ik haat het als je zo klinkt.’ Victoria knarsetandde. Zelfs het uitzicht vanuit het raam op de tuin kon de leegte in haar niet vullen.

‘Wat bedoel je?’ Hij schudde zijn hoofd, zuchtte en zei: ‘Ik moet iets met je bespreken. Het is belangrijk.’

Ze draaide zich met een ruk om. ‘Je weet precies wat ik bedoel.’ O, wat had ze toch een afkeer van hem. Het verdriet dat in zijn stem had doorgeklonken, ergerde haar en nu leek hij wel een verongelijkte pup. Zo hoorde een man van tweeënzestig er absoluut niet uit te zien.

‘Tori, ik moet echt iets met je bespreken.’

Ze keek naar hem op en haar oog viel op de wekker op haar nachtkastje. ‘Kan het een beetje snel? We hadden er al moeten zijn. Houd je dit pak aan?’

‘Nee, het kan niet een beetje snel.’ Hij keek langs zijn pantalon omhoog. ‘Moet ik me omkleden?’

Victoria zuchtte. ‘Nee. We gaan.’ Ze liep de slaapkamer uit en bleef boven aan de trap even staan. Van daaruit had ze een overzicht over het hele trappenhuis, tot aan de hal beneden. Dit had ze allemaal aan Charles te danken. Zonder zijn geld had ze het huis van haar familie, Boscawen, nooit kunnen terugkopen. Achter zich hoorde ze zijn zware voetstappen. Ze draaide zich om, glimlachte en stak een hand naar hem uit. Op de dag af was het eenenveertig jaar geleden dat ze op de avond van hun verloofsfeest samen deze trap af waren gelopen. Victoria huiverde, dacht terug aan de hoopvolle gezichten die destijds beneden op hen stonden te wachten. Slechts één gezicht had niet geglimlacht.

‘Tori, waar zit je met je gedachten?’ Charles kneep even in haar hand.

‘Sorry, zei je iets?’

‘Ja, en het was heel belangrijk. Je gaat me toch niet vertellen dat je er geen woord van hebt gehoord, hè?’ Hij fronste zijn wenkbrauwen en zijn onderkin verdubbelde zich.

‘Sorry, ik moest alleen terugdenken aan ons verloofsfeest.’ Dat bracht een glimlach op zijn gezicht.

‘Veertig heerlijke jaren samen.’ Hij kustte haar. ‘Dank je wel, lieveling.’

‘Graag gedaan,’ loog ze en ze pakte de sleutels van zijn auto. Als ze nu niet vertrokken, zouden ze echt veel te laat komen, vooral als ze de pech hadden dat ze achter een tractor vast kwamen te zitten.

Demi wilde haar moeder niet teleurstellen. Ze was dit aan haar nagedachtenis verplicht. Morwenna was zo trots geweest, op haar en op wat ze allemaal bij Bottel & Lampard had gedaan. Uitgerekend vandaag had Demi haar moeder zo hard nodig, om haar te laten zien dat ze in zichzelf moest geloven. Haar moeder was zo plotseling gestorven. Hoe kon haar gezonde en knappe moeder nou zomaar doodgaan? Demi slikte de golf van verdriet die omhoog dreigde te komen weg en schudde de gedachte van zich af. Dit was niet het goede moment om daarbij stil te staan. Nu moest ze positief denken. Ze zóú deze baan krijgen. Ze had er hard voor gewerkt en verdiende hem, en natuurlijk wilde ze hem ook dolgraag.

Ze trok haar rok recht en sloeg haar enkels over elkaar. In haar hoofd hoorde ze de stem van haar moeder, die haar eraan herinnerde dat ze rechtop moest zitten met haar schouders naar achteren in plaats van met kromme schouders, in een poging te verdoezelen wat haar moeder ‘haar schatten’ had genoemd. Demi had er zo’n hekel aan. Niet alleen omdat ze er de oorzaak van waren dat ze voortdurend door de jongens op school werd gepest, maar ook omdat ze er daardoor nooit elegant uit zou kunnen zien. Ze trokken te veel de aandacht.

Josh, die tegenover haar zat, zag er ontspannen uit. In tegenstelling tot haar zat hij niet in de waterige gloed van het zonlicht dat zijn best deed zich een weg te banen door het vieze raam. Ze fronste haar wenkbrauwen. De architect die dit gebouw had ontworpen had alleen oog gehad voor de buitenkant en er niet aan gedacht dat het gebouw ook schoongemaakt moest worden en frisse lucht nodig had.

Hij was vast net zo’n kerel als Josh geweest. Demi had een jaar met hem stage gelopen en al die tijd had ze voortdurend zijn ontwerpen moeten aanpassen. Hij had haar hulp gevraagd en zij had hem die ge-

geven, hoewel ze zich afvroeg waarom ze dat had gedaan, want aan het eind van het jaar zou slechts een van hen in dienst worden genomen. Josh was een en al lijnen en schone schijn, had geen oog voor praktische zaken. En dat was precies de reden waarom zij deze baan hoorde te krijgen, omdat zij naar beide keek en haar ontwerpen dus op elk niveau functioneel waren. Daar hield ze nou juist zo van.

Hij keek steeds naar haar en wendde zijn blik dan weer af. Wat had hij uitgespookt toen zij die paar weken na haar moeders dood met verlof was geweest? Ze hoopte dat hij er een puinhoop van had gemaakt, want deze baan zou voor haar een cruciaal, dringend probleem oplossen. Geld. Hoewel ze tijdens haar stage wel iets had verdiend, had ze het meeste als kostgeld aan haar moeder gegeven en voor de begrafenis kosten had ze haar moeders bankrekening moeten plunderen. Morwenna's levensverzekering zou uiteindelijk alles wel dekken, maar die had nog niet uitgekeerd. Demi haalde diep adem. Het was nog steeds niet helemaal tot haar doorgedrongen dat haar moeder er niet meer was. En eigenlijk wilde ze dat ook niet, maar er was geen ontkomen aan. Nu zat er niets anders op dan een fulltime, goed betaalde baan aan te nemen, iets anders kon ze zich niet veroorloven. Zonder haar vriend Matt zou ze niet eens een dak boven haar hoofd hebben gehad. Demi beet op haar lip. Denken aan hoe grimmig de zaken ervoor stonden hielp niet echt om rustig te worden voor het komende gesprek.

Een zweetdruppel rolde langs haar nek omlaag en ze zag dat Josh hem met zijn blik volgde tot hij onder de kraag van haar blouse glipte. Het was te warm voor het jasje dat ze aanhad, maar als ze dat uitdeed, zou niemand zijn blik van haar decolleté kunnen afhouden, ook al was haar blouse nog zo ingetogen. Ze zouden niet tegen haar, maar tegen haar borsten praten. Mannen hadden het maar gemakkelijk. Het ergste wat zij konden doen was een verkeerde stropdas dragen, en Josh' stropdas was een dijk van een miskleun. Daaraan zag je zo dat hij geen smaak had. Ze zouden de baan toch zeker niet aan iemand geven die een enorme, roze gespikkelde stropdas droeg bij een groen gestreept

overhemd en een pak in Schotse ruit? Er deugde helemaal niks van.

Haar kleren waren een beetje oud, maar straalden een bescheiden elegantie uit, nou ja, voor zover ze daar met haar welvingen bij in de buurt kon komen, dacht ze schamper. Als zij het voor het zeggen had, zou ze de kandidaat kiezen die op een hoger niveau presteerde en die kleding droeg waaruit gevoel voor kleur, model en snit sprak.

Buiten klonk gerommel van onweer en de zon verdween precies op het moment dat de deur van de afdeling Personeelszaken openzwaaide. Onwillekeurig ervoer ze dat als een onheilspellend begin. Haar tegenstander glimlachte maar vermeed haar blik.

‘Demi en Josh, kom verder.’ Demi stond op en in gedachten deed ze alsof ze langer was dan haar een meter tweeënvijftig. Hoe eerder dit gesprek voorbij was en ze de baan had, hoe beter.

‘Ga zitten.’ De vrouw liep naar haar bureau en Demi ging een eind uit de buurt van het raam zitten. Ze hoefde niet nog meer weg te smelten.

‘Allereerst wil ik jullie hartelijk bedanken. Jullie hebben tijdens je stage bij Bottel & Lampard fantastisch werk verricht.’ Ze glimlachte hun beurtelings toe. Demi legde haar handen plat op haar rok. Dit ging niet goed. Josh had helemaal geen fantastisch werk verricht; het kon er misschien mee door, maar alleen omdat zij hem had geholpen.

‘Ik voelde me vereerd om deel te mogen uitmaken van het team,’ zei Josh, en Demi schold hem inwendig uit voor slijmbal. Hij had de hele tijd niets anders gedaan dan klagen en proberen haar het bed in te lullen. Hij was een klootzak, maar ook geslepen. Dat moest ze hem nageven, meer echter niet.

‘Zoals jullie weten, kunnen we momenteel maar een van jullie beiden aannemen en het was een razend moeilijke beslissing.’ De vrouw trok haar mond in een glimlach, maar haar ogen zeiden iets anders. Demi wist wat ze ging zeggen, door de manier waarop haar blik op Demi’s linkerhand viel. Ze had laten vallen dat het behoorlijk serieus werd met Matt, en dat was ook zo, maar ze was nog niet van plan om aan een gezin te beginnen.